

ПРЕДГОВОРЪ.

Нужда - тѣ за една обща Българска Грамматика усѣщатъ най-много по училища-та ни. Грамматика-та обаче, като сборникъ на правила-та за единъ языкъ, не може да е работа на единъ чловѣкъ; за да напишемъ Грамматикѣ, трѣбува пръвѣ да опознаемъ цѣлый животъ на языка, да изучимъ и съберемъ законы-ты му отъ всяка една страна, а за това трѣбувать дългы издирванія и испытванія. Трѣбува ни доста врѣмя, докѣ ся сдобьемъ съ съвършенѣ Грамматикѣ за языка си; нѣ ако не земемъ да ся погрыжимъ та, колко-то можемъ, да поработваме върху языка и отъ врѣмя на врѣмя да си приказваме наши-ты мнѣнія, то можемъ ли ся надѣя и да стане нѣчто нѣкога?

Чрѣзъ „Цариградскій Вѣстникъ“ приказнихъ ся лани наши-ти учени за да явятъ издирванія-та, что съ направили върху языка и да кажѣтъ мнѣніе-то си за грамматикѣ-тѣ каква трѣбува да стане за българскій языкъ; за голѣмѣ жялость обаче едва двама трима отъ наши-ты учены понаписахъ и явихъ нѣчто. Като въ отговоръ на рѣчено - то приглашеніе и съ намѣреніе да дамъ на рѣцѣ поне на свои-ты ученицы едно